

[Aksel Larsen.]

at jeg tager fejl, hvis jeg tror, at pjecen er én mands værk. Det tror jeg aldeles ikke, det kunne ikke falde mig ind. Jeg har talt om dem, der har lavet pjecen, og jeg er gået ud fra, at det var civilforsvarsstyrelsen, der stod for udarbejdelsen af denne pjece; det er da ikke min skyld, hvis jeg skulle have taget fejl dér. Men alt det er som sagt småting.

Jeg takker for den redegørelse, jeg har fået af de to højtærede ministre. Dog ville det have glædet mig, hvis den højtærede indenrigsminister, som jeg stadig væk må betragte som fagministeren i denne henseende, var kommet med en mere udførlig redegørelse og ikke havde holdt sig strengt til at tale om noget af det, jeg bragte frem. Det havde været muligt for den højtærede indenrigsminister på den foranledning, jeg gav ham, også at tale om andre spørgsmål. Men det er der naturligvis ikke noget at gøre ved — så må jeg sige et par ord til det, den højtærede indenrigsminister har sagt.

Han forklarer, at der nu søges bevillinger til offentlige beskyttelsesrum og lignende. Ja, det er jeg klar over, det har jeg som sagt læst i avisen, og jeg ved også, at det nu er kommet til finansudvalget. Men det, jeg spurgte om, var noget andet. Jeg spurgte, hvorledes man kunne udsende en pjece, hvori man skriver, at hvis der sker det og det, så skal man et par sekunder efter søge nærmeste beskyttelsesrum, og jeg stillede det spørgsmål, som jeg tror enhver fornuftig læser af pjecen vil stille: hvor er de beskyttelsesrum? Nu har jeg altså fået at vide, at de stort set ikke eksisterer. Der findes en hel del bunkers fra den foregående krig, men de duer jo ikke, som de er, der skal først gøres noget mere ved dem. Jeg finder det virkelig betænkeligt, hvis man vil have folk til at tage en sådan pjece alvorligt. Man udsender en pjece, der siger til folk: søg nærmeste beskyttelsesrum, og så kan man konstaterer — og får det nu bekræftet af ministeren — at de eksisterer i et så ringe omfang, at man ikke er i stand til at følge rådet. Måske vil man være i stand til at følge det i løbet af en årrække, jeg ved det ikke. Men hvis man skal søge beskyttelsesrum og de virkelig skal yde nogen beskyttelse — og her tænker jeg ikke blot på fuldtræffere, men også på

atomvåben, som måtte blive bragt til eksplosion et godt stykke fra det sted, hvor folk har søgt beskyttelsesrum — bliver de fantastisk kostbare, og det bliver da et spørgsmål, om samfundshusholdningen overhovedet er i stand til at præstere det, der i så henseende skal præsteres.

Jeg har haft lejlighed til at læse lidt om indretningen af sådanne atomsikre beskyttelsesrum i Sverige, hvor man på sin vis har lettere ved at indrette dem, dels på grund af territoriet, dels på grund af fjeldene; man har allerede indrettet en del beskyttelsesrum af denne art, dog ikke fuldstændig sikrede mod radioaktivt nedfald, i visse, som man kalder det, tåttorter, altså tæt bebyggelse. Man regner med, at hvis man skal indrette tilstrækkeligt til at huse så meget som 73 000 mennesker — det er altså mennesker, som i visse bebyggelser forudses at skulle blive tilbage efter en foretagen evakuering — hvis man skal indrette så mange nye beskyttelsesrum og samtidig forbedre de eksisterende offentlige beskyttelsesrum, så man nogenlunde kan sikre disse mennesker, vil det koste 4 700 kr. pro persona. Jeg er ganske klar over, at man i Sverige ikke spekulerer på at indrette sådanne offentlige sikringsrum for hele befolkningen, men kun for den del af befolkningen, man i hvert fald regner med er til stede i byerne efter evakuering. Jeg ved ikke, om man i Sverige formår at løse den opgave at indrette sådanne sikringsrum i alle byerne, men under alle omstændigheder må tallet 4 700 kr. pro persona gøre én noget betænkelig, og man må stille sig det spørgsmål — her er der altså ikke tale om, hvorvidt man vil eller ikke vil —: er man i stand til det, har samfundet råd til det, evner til det, kræfter til det?

Jeg synes den slags realiteter må gå ind i regeringens og de ansvarlige myndigheders overvejelser, og det må de også, når det drejer sig om nogle af de ting, der foreslås i de to pjecer. Nu siger den højtærede indenrigsminister ganske vist nok, at selv om det står i pjecen, er det skam ikke meningen, at man i dag skal begynde at lægge sandsække i sin stue eller bygge sandsækmure op i sin kælder. Det kan jeg ikke forstå. Jeg står her med civilforsvarets vejledning om, hvorledes private beskyttelsesrum kan indrettes i og uden for byg-